

Az Alkotmánybíróság különadóra vonatkozó döntésének lehetséges következményei. (2010.10.26)

A döntés indoklását olvasva szembetűnő az Alkotmánybíróság bizonytalansága. Bár abban egyetértenek, hogy a visszamenőleges hatály tilalmába ütközik a törvény, de abban már eltérnek a vélemények, hogy a „jó erkölcsre vonatkozó” kitétel lehetővé teszi-e a visszamenőleges hatályú adókiivetést. Ez az Alkotmánybírósági döntés nem zárja ki a különadó átdolgozott formában való ismételt hatályba léptetését. *„A törvény szövegszerűen nem minősíti jó erkölcsbe ütközőnek a különadó hatálya alá tartozó bevételeket, és olyan eljárásokat sem szabályoz, amelyben ezt megállapítani lehetne,...”* írja indoklásában az Alkotmánybíróság. Ez az indoklás összefüggésbe hozható a tevékenység piaci értékével kapcsolatos döntéssel: ha pongyolán is, de meg kell határozni a fogalmat.

Szintén következetes Alkotmánybírósági gyakorlat, hogy *„Adót önmagában a mértéke miatt általában nem lehet aránytalannak minősíteni (...) A közterhek mértéke akkor válik alkotmányellenessé, ha (...) olyan nagyságot ér el, hogy a nyilvánvalóan eltúlzott mérték már minőségi kategóriává, aránytalanná és indokolatlanná válik”*.

Ha figyelembe vesszük Dr. Kiss László alkotmánybíró párhuzamos indoklását is: *„A cél szentesíti az eszközt elvének parttalan alkalmazása idegen a jogállam eszméjétől”*, akkor már feltehetjük a kérdést:

Milyen következményei lehetnek ennek az Alkotmánybírósági döntésnek?

Az egyik következményt vázolja fel Lázár János frakcióvezető reagálása: két héten belül korlátozzák az Alkotmánybíróság hatáskörét. Valamilyen hasonló reakcióra lehetett számítani, ezért kérdéses, hogy bölcs, megfontolt döntést hozott-e az Alkotmánybíróság? Megítélésem szerint elég lett volna a visszamenőlegesség kérdésében megsemmisíteni a törvényt, a jogszabály értelmezésével pedig utalni arra, hogy a törvény szövegéből az következik, hogy nem két milliós, hanem 2 +2 milliós jövedelem korlát felett terheli különadó a végkielégítéseket. Ez megfelelt volna az elsődleges indítványozóknak, a szakszervezeteknek is. (Korábban 3,4 milliós korlátot javasoltak).

Másik következmény lehet a magánnyugdíj-tagdíjakkal kapcsolatos törvény módosítás újragondolása. Abban a szakemberek többsége egyetért, hogy a magánnyugdíj-pénztárak jelenlegi rendszere változtatásra szorul. A magánnyugdíj tagdíj mértékét 8 százalékról lehetett volna például 2 százalékra módosítani. A 0 százalék valószínűleg ugyanúgy „ki fogja verni a biztosítékot” az Alkotmánybíróságnál, mint a 98 százalékos különadó. Itt a lehetőség a Köztársasági Elnök úr számára: ne írja alá a magánnyugdíj tagdíjak 0 százalékos mértékére vonatkozó jogszabályt, hanem megfontolásra küldje vissza a Parlamentnek. Egy-két napon belül át lehetne írni a 0 százalékot 2 százalékra.

A mostani döntés következménye lehet az is, hogy a jövő évi közsférában tervezett létszámleépítésekhez igazítja hozzá a kormány a különadóról szóló törvényt.

A jövő évi adótörvény változások forrásigénye 800-900 milliárd forint. A kialakult konfliktusok döntő része abból ered, hogy Matolcsy György ragaszkodik ahhoz, hogy már januártól bevezetésre kerüljön az egykulcsos adó. Megér ez ennyit? Jó lenne visszatérni ahhoz a szakmai állásponthoz, hogy az egykulcsos adót januártól még nem lehet bevezetni, mert nincsenek meg a feltételei.

A legnagyobb eredménye az lenne a mostani döntésnek, ha az adórendszerünket tekintve nem a balkán felé vennénk az irányt, hanem újra Európa felé. Ez egy csapásra megoldaná a kialakult feszült helyzetet.

Angyal József okleveles adószakértő